

РЕШЕНИЕ

№ 4757

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 23.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4716** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Р. И. Г. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 1223 от 15.05.2022 година, издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Прави се искане за отмяна на оспорената заповед и се претендира присъждане на направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат, поддържа се жалбата, както и искането по същество.

Отвратната страна - Началник сектор ПП към СДВР не се явява, но се представлява в открито съдебно заседание от юриск Х., който заявява становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа и правна страна.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, указан от административния орган в оспорения акт. Заповедта е връчена на жалбоподателя Г. лично срещу подпис на 15.05.2022 година /л. 28/, а жалбата срещу заповедта е депозирана на 26.05.22 година /л. 3/.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 19-0892-000047 от 19.02.2019 година, издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя Г. на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена следната мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В мотивите на заповедта се препраща към АУАН, съгласно който на 15.05.22 година около 06.20 часа в [населено място] по [улица]управлява собствения си лек автомобил, подробно описан в АУАН, като отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта с техническо средство алкотест-дрегер 7510 с инв. №0384. На водача е издаден талон за медицинско изследване №107231 за МБАЛ Св. А., както и ПАМ №1223.

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, извършено от жалбоподателя Г. , е съставен АУАН серия ЖА, бланков № 228010 от 15.05.22 година /л. 8/, в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП.

От представената административна преписка се установява, че при извършена проверка на жалбоподателя за употреба на алкохол, същият е отказал да даде проба, като поради отказа му е издаден талон за изследване.

Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и

съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК. Ето защо съдът не приема възраженията на жалбоподателя касаещи разминаване между двата акта, а възприема същите като част от защитната му теза, като същевременно, и доколкото в самата жалба е изразено становище касаещо фактическия състав на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, то съдът приема, че оспорвания е бил наясно както за вида на нарушението, така и за следващата му се ПАМ, следователно не е било налице нарушение на правото му на защита.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП може да се приложи ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; Нормата съдържа основания за прилагането на ПАМ, които са алтернативно и кумулативно дадени, но макар в оспорената пред настоящата съдебна инстанция заповед те да не са индивидуализирани като поредност на предложението в посочената разпоредба, от установените фактически основания е явно, че органът е имал предвид едно от основанията по тази норма за прилагане на ПАМ, а именно отказ на водача да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство под въздействие на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Тук следва да се посочи, че според чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, се уреждат в закон. Това изискване в случая е спазено – в чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, изрично е посочено, че мярката се прилага когато е налице отказ при проверка от органите на реда да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване. Тази разпоредба, тълкувана съвместно с общата забрана на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, обосновава приложимостта на принудителната мярка, когато органът установи такава.

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, вкл. и такива от вида на процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, каквато в случая е издадена. Поради това и жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответинка се дължи сумата от 100 лв. разноски за възнаграждение за юрисконсулт.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. Г. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 1223 от 15.05.2022 година, издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Р. И. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: